

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 52/2022-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov č. k. 12 C 26/2019 z 19. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 26/2019 z 19. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a nariadil okresnému súdu, aby vrátil sťažovateľke súdny poplatok vo výške 1 273 eur v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o vrátení súdneho poplatku. Domáha sa i náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd viedol pod sp. zn. 12 C 26/2019 konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvode manželstva, v ktorom mala sťažovateľka procesné postavenie žalovanej. Okresný súd uznesením

č. k. 12 C 26/2019 z 30. novembra 2020 sťažovateľke priznal oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu.

3. Rozsudkom č. k. 12 C 26/2019 zo 17. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok“) okresný súd vo výroku I prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu nehnuteľnosť, vo výroku II prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu v rozsudku špecifikované hnuteľné veci, vo výroku III prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľky v rozsudku špecifikované hnuteľné veci, vo výroku IV rozsudku uložil žalobcovi povinnosť uhradiť sťažovateľke z titulu konečného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu vo výške 8 939,36 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku V žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania a vo výroku VI zaviazal strany sporu spoločne a nerozdielne nahradiť štátu trovy konania vo výške 199,20 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. októbra 2021 a vykonateľným sa stal 22. októbra 2021.

4. Okresný súd následne napadnutým uznesením odňal sťažovateľke oslobodenie od platenia súdnych poplatkov pre celé konanie a zaviazal ju spolu so žalobcom (každého jednotlivo) k úhrade súdneho poplatku za vyporiadanie BSM, pričom argumentoval tým, že z výroku rozsudku je zrejmé, že sťažovateľka má nárok na značnú finančnú hotovosť, čo výrazne zlepšilo jej majetkové a sociálne pomery v porovnaní so stavom pred rozhodnutím vo veci samej.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka argumentuje, že podľa § 254 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) môže súd rozhodnúť o odňatí priznaného oslobodenia od súdnych poplatkov aj *ex offio*, avšak iba za podmienky, že sa do právoplatného skončenia konania preukáže, že pomery strany už neodôvodňujú alebo ani neodôvodňovali oslobodenie od súdneho poplatku v priebehu konania.

6. Podľa názoru sťažovateľky uznesenie všeobecného súdu, ktorým po právoplatnosti rozsudku jej ako žalovanej odňal oslobodenie od súdnych poplatkov pre celé konanie, je takým výrazným porušením zákona, že tým zasahuje aj do označených ústavou garantovaných práv sťažovateľky.

7. Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že napadnuté uznesenie vydal priamo sudca. Tým podľa jej názoru došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti civilného konania, čo viedlo k znemožneniu realizácie procesných práv strany konania, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uvádza, že pokiaľ by vo veci rozhodoval vyšší súdny úradník, proti jeho rozhodnutiu je následne prípustná sťažnosť. Zároveň sťažovateľka poukazuje i na skutočnosť, že vo výroku napadnutého uznesenia sa priamo vyčísľuje aj výška súdneho poplatku, čo je zásadne v kompetencii vyššieho súdneho úradníka.

8. Sťažovateľka namieta, že nebola iniciátorkou konania o vyporiadanie BSM a želala si dohodu o jeho vyporiadaní, avšak žalobca trval na tom, aby došlo aj k vydaniu súdneho rozhodnutia. Aj z tohto pohľadu nie je podľa sťažovateľky na mieste, aby bola zaviazaná k zaplateniu súdneho poplatku a pociťuje ujmu na svojich právach.

9. Súdny poplatok vzhľadom na nemožnosť podania riadneho opravného prostriedku sťažovateľka už uhradila. Je presvedčená, že tým došlo k negatívnemu zásahu do jej majetkovej sféry a porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

10. Ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie uznesením č. k. II. ÚS 52/2022 z 3. februára 2022 vyzval okresný súd i zúčastnenú osobu 10. februára 2022 na vyjadrenie.

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

11. Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti č. k. 1 SprV/78/2022 z 24. februára 2022 uviedol, že *„súd o odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov sťažovateľke rozhodol po právoplatnom skončení veci samej, teda v rozpore s ust. § 254 ods. 2 CSP... sťažnosťou napadnuté rozhodnutie vydal sudca napriek tomu, že podľa § 6 ods. 1 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch o oslobodení (analógiou aj o odňatí oslobodenia) od súdnych poplatkov rozhoduje vyšší súdny úradník a proti jeho rozhodnutiu je prípustná podľa § 239 ods. 1 CSP sťažnosť. Rozhodnutie o odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov nie je rozhodnutím, proti ktorému podľa ust. § 357 CSP je prípustné odvolanie, teda ide o taký druh rozhodnutia, ktoré môže a má vydať vyšší súdny úradník, aby jeho rozhodnutie mohlo byť, po podaní sťažnosti, preskúmateľné sudcom.“*

12. Predseda okresného súdu konštatoval, že v posudzovanom prípade nebol zachovaný procesný postup, a poukázal na vyjadrenie zákonného sudcu k ústavnej sťažnosti.

13. Zákonný sudca vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti okrem iného uviedol, že z obsahu prejednávanej veci bolo až po právoplatnosti zrejmé, že žalovaná nadobudne majetok v podobe finančných prostriedkov, ktoré jej umožnia uhradiť jej časť súdneho poplatku. Zároveň poukázal na špecifickosť vyrubovania súdnych poplatkov v konaní o vyporiadanie BSM po rozvede manželov, ktorá spočíva práve v tom, že súd vyrubuje súdny poplatok (za vyporiadanie BSM) až po právoplatnom skončení konania vo veci samej. Námietku sťažovateľky, že v čase vydania napádaného uznesenia okresný súd nemohol mať vedomosť o tom, či jej žalobca – bývalý manžel reálne vyplatí prisúdenú sumu, nepovažoval zákonný sudca za relevantnú s tým, že sťažovateľka má exekučný titul a plnenie si môže vymáhať.

14. Za nedôvodnú považoval zákonný sudca i námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej tým, že rozhodol priamo sudca, mala byť porušená zásada dvojinstančnosti, pričom argumentoval, že podľa „*názoru sťažovateľky by mal zrejme o každom návrhu strany rozhodnúť najprv súdny úradník a až potom sudca, bez ohľadu na to, že či je voči takému rozhodnutiu prípustné odvolanie alebo nie. Som toho názoru, že takýto výklad nie je správny a nebolo zámerom zákonodarcu, aby o všetkých návrhoch strany sporu (napr. na zmenu strany sporu) rozhodoval najprv súdny úradník a až následne súd resp. sudca.. Pokiaľ ide o samotné odňatie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov, tak z právnych predpisov nevyplýva, aby o ňom mohol rozhodovať súdny úradník, pričom proti rozhodnutiu o odňatí oslobodenia od platenia súdneho poplatku nie je v zmysle § 357 CSP možné podať odvolanie. To, že súd t. j. sudca zároveň uložil povinnosť stranám zaplatiť súdny poplatok nemožno zároveň považovať za porušenie zásady dvojinstančnosti, lebo aj keby sudca rozhodol o odňatí oslobodenia (čo môže len sudca), musel by súdny úradník aj tak svojim ďalším rozhodnutím uložiť aj žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok.*“.

15. Zákonný sudca zdôraznil, že sťažovateľka ako žalovaná bola zaviazaná len na zaplatenie časti súdneho poplatku za vyporiadanie BSM na rozdiel od žalobcu, ktorý bol okrem poplatku za vyporiadanie BSM zaviazaný zaplatiť aj súdny poplatok vo výške 66 eur za začatie konania o vyporiadanie BSM a práve v tomto poplatku bola zohľadnená skutočnosť, že žalobca bol iniciátorom konania.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

16. Zúčastnená osoba (bývalý manžel sťažovateľky) vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 24. februára 2022 okrem iného uviedla, že k obsahu ústavnej sťažnosti nevie uviesť, či okresný súd porušil alebo neporušil základné práva a slobody sťažovateľky, „... *no osobne sa domnievam, že súd prvej inštancie jej nemal prečo odňať priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, keďže toto mohol urobiť len do právoplatného skončenia konania vo veci samej. S výrokom III. napadnutého uznesenia o tom, že jej súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 1 273.- € ako súdny poplatok za vyporiadanie BSM sa však stotožňujem*“.

17. Zúčastnená osoba uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, keďže majetkové pomery sťažovateľky sa po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zmenili vzhľadom na to, že jej bolo vyplatené priznané peňažné plnenie z titulu konečného vyporiadania BSM.

18. Napokon zúčastnená osoba poukázala na to, že jej neprislúcha riešiť, či pomery sťažovateľky odôvodňovali jej oslobodenie od súdneho poplatku v priebehu konania, no je podľa nej na mieste, aby obaja mali rovnakú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie, keďže bez súdneho rozhodnutia by sa vzhľadom na vzájomné rozpory zrejme nikdy nedohodli na vyporiadaní BSM.

III.3. Replika sťažovateľky:

19. Sťažovateľka vo svojej replike z 24. marca 2022 uviedla, že nie je možné akceptovať, aby okresný súd čakal na právoplatné skončenie veci a následne odňal strane oslobodenie od súdnych poplatkov spätne pre celé konanie bez možnosti podania opravného prostriedku len na základe tvrdenia, že strana už disponuje exekučným titulom, ktorý zaistí, že nadobudne finančné prostriedky, z ktorých bude vedieť zaplatiť súdny poplatok.

20. Sťažovateľka tiež poukázala na to, že okresný súd ustálil, že nadobudla finančné prostriedky, a to aj napriek tomu, že nemohol mať vedomosť, či sťažovateľke budú skutočne tieto peňažné prostriedky aj vyplatené. Okresný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky uviedol, že právoplatné rozhodnutie predstavuje pre sťažovateľku exekučný titul, na základe ktorého si môže peňažné plnenie vymáhať. V tejto súvislosti sťažovateľka upriamuje pozornosť na to, že existencia exekučného titulu ešte sama osebe neznamená, že sťažovateľka má k dispozícií peňažné prostriedky, z ktorých môže uhradiť súdny poplatok a jeho vymáhanie môže byť zdĺhavé.

21. Sťažovateľka opätovne odkazuje na § 6 ods. 1 písm. e) a f) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych úradníkoch“), podľa ktorého o odňatí oslobodenia od súdneho poplatku, ako aj o súdnych poplatkoch rozhoduje vyšší súdny úradník, a to, že v danom prípade o odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov a povinnosti zaplatiť vyrubený súdny poplatok rozhodol priamo sudca, je podľa nej v rozpore so zákonom.

22. Pokiaľ okresný súd v postupe, keď sťažovateľka v konaní aktívne dopĺňala veci a hodnoty, ktoré mali byť v konaní vyporiadané v jej prospech, videl porušenie podmienok na ďalšie trvanie oslobodenia od súdneho poplatku, mohol do právoplatného skončenia veci rozhodnúť o odňatí tohto oslobodenia.

23. Sťažovateľka konštatuje, že nie je namieste ani to, aby jej bolo vytýkané právne zastupovanie, pretože každý má právo na to, aby požiadal o právnu pomoc a odmena za právnu pomoc je vecou medzi advokátom a klientom. Rozhodne tak skutočnosť, že sťažovateľka sa nechala právne zastúpiť v konaní, do ktorého musela vstúpiť ako žalovaná, nemôže byť dôvodom, pre ktorý by súd mal porušovať jej ústavné práva.

24. Na záver sťažovateľka uviedla, že okresný súd vydal rozhodnutie v rozpore so zákonom, pričom došlo k porušeniu § 254 ods. 2 CSP, ako aj § 6 ods. 1 písm. e) a f) zákona o súdnych úradníkoch a postup súdu bol podľa jej názoru v prejednávanej veci natoľko arbitrárny, že zasiahol aj do jej ústavou chránených práv.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

25. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu je založená na jej tvrdení o nesprávnej aplikácii ustanovení Civilného sporového poriadku a zákona o súdnych úradníkoch vo vzťahu k rozhodovaniu o odňatí oslobodenia o súdnych poplatkov a vyrubení súdneho poplatku za konanie.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

26. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

27. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

28. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne všeobecný súd rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

29. Ústavný súd poukazuje na to, že napadnuté uznesenie, ktoré sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje zrušiť, obsahuje spolu tri výroky, pričom výrokom I okresný súd odňal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov, výrokom II vyrubil súdny poplatok za konanie o vyporiadanie BSM zúčastnenej osobe a výrokom III vyrubil súdny poplatok za konanie o vyporiadanie BSM sťažovateľke, ústavnou sťažnosťou sú však dotknuté výlučne výroky I a III.

30. Vo vzťahu k výroku I sťažovateľka namieta, že okresný súd v rozpore s § 254 ods. 2 CSP jej odňal oslobodenie od súdnych poplatkov po právoplatnom skončení konania vo veci samej a taktiež že v rozpore so zákonom o súdnych úradníkoch rozhodol priamo sudca, nie vyšší súdny úradník (ďalej len „VSÚ“).

31. Podľa § 254 ods. 2 CSP priznané oslobodenie o súdneho poplatku súd kedykoľvek počas konania odníme, a to i so spätnou účinnosťou, ak sa do právoplatného skončenia konania preukáže, že pomery strany neodôvodňujú alebo neodôvodňovali oslobodenie od súdneho poplatku.

32. Podľa § 6 ods. 1 písm. e) a f) zákona o súdnych úradníkoch v civilnom procese a správnom súdnom procese vyšší súdny úradník rozhoduje na základe poverenia sudcu aj o súdnych poplatkoch a oslobodení od súdnych poplatkov.

33. Ústavný súd v súvislosti s prieskumom výroku I napadnutého uznesenia okresného súdu zistil, že oslobodenie od platenia súdnych poplatkov bolo sťažovateľke odňaté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, teda v rozpore s už citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku. Naopak skutočnosť, že o odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov rozhodol sudca a nie VSÚ, nepredstavuje podľa názoru ústavného súdu neakceptovateľnú aplikáciu príslušného ustanovenia zákona o súdnych úradníkoch, keďže z jeho už citovaného zákonného znenia vyplýva, že VSÚ rozhoduje na základe poverenia sudcu, teda právomoc rozhodovať o odňatí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov vyššiemu súdному úradníkovi nevyplýva priamo zo zákona, ale z poverenia sudcu na základe zákona.

34. K obdobnému záveru dospel ústavný súd aj vo vzťahu k posudzovaniu výroku III napadnutého uznesenia okresného súdu, v súvislosti s ktorým sťažovateľka taktiež argumentovala, že o vyrubení súdneho poplatku mal rozhodnúť VSÚ.

35. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

36. V právnej veci sťažovateľky dospel ústavný súd k záveru, že nepochybne došlo k porušeniu zákona, keď o odňatí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov došlo až po právoplatnom skončení konania vo veci samej, avšak v posudzovanom prípade uvedené pochybenie nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu a jeho dôsledky na hodnotenie spravodlivosti procesu ako celku nie sú v príčinnej súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

37. Ústavný súd svoje rozhodnutie odôvodňuje tým, že konanie o vyporiadanie BSM je podľa položky 6 písm. a) a b) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) spoplatnené v dvoch fázach. V prvej fáze – do právoplatného skončenia konania vo veci samej – súd vyrubuje súdny poplatok za žalobu (prípadne za odvolanie). V tejto prvej fáze v posudzovanom konaní sťažovateľke poplatková povinnosť nevznikla. V druhej fáze – po právoplatnom skončení konania o vyporiadanie BSM vzniká stranám sporu [§ 2 ods. 1 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch] povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie. Táto poplatková povinnosť je viazaná na predmet konania, ktorý je logicky ustálený až po právoplatnosti rozsudku alebo uznesenia o schválení súdneho zmiernu a je nezávislá od poplatkovej povinnosti v prvej fáze. Ak okresný súd rozhodol o oslobodení strany od platenia súdnych poplatkov v konaní o vyporiadanie BSM, rozhodol tak o oslobodení v prvej fáze – do právoplatného skončenia konania. Odňatie oslobodenia od súdnych poplatkov vo výroku I napadnutého uznesenia po právoplatnom skončení konania nemalo teda žiadne opodstatnenie ani žiadnu súvislosť s vyrubení poplatkovej povinnosti sťažovateľke výrokom III napadnutého uznesenia, keďže okresný súd bol povinný rozhodnúť o poplatkovej povinnosti strán za konanie o vyporiadanie BSM podľa položky 6 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch po právoplatnom skončení konania.

38. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri ústavnom prieskume posudzoval napadnuté uznesenie ako celok a dospel k názoru, že vzhľadom na prijaté závery by (ani po zrušení výroku I napadnutého uznesenia) vo výsledku nebolo možné dosiahnuť pre sťažovateľku priaznivejšie rozhodnutie.

39. Poukazujúc na už uvedené závery ústavného súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

40. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľky jednoznačne vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka odvíja (odvodzuje) od porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavnej sťažnosti v častiach namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nevyhovel, nebolo možné vyhovieť ústavnej sťažnosti ani v časti namietaných označených majetkových práv. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ani tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

41. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jej označených práv.

42. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

predsedníčka senátu